

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUGO NYBERG

Vastaava

Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri

Kalevankatu 32 B

N:o 12 - Joulukuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

35. vuosikerta 1930

HYVÄÄ JOULUA!

Hyvää joulua toivottavat ihmiset toisilleen nyt taas kun on tullut kristikunnan suuri juhla, joulukuu. Hyvää joulua toivottaa tämä meidän Kuuromykkäinlehtemme kaikille lukijoille Suomen saloilla.

Iloa me toivotamme heille ja rauhaa, Jumalan suurta rauhaa, jota me niin syvästi kaikki tarvitsemme sekä kuurot että kuulevat, sekä rikkaat että köyhät. Elämässä on niin paljon suruja, kärsimyksiä ja huolia. Siinä on niin paljon raskaita vastoinkäymisiä, joita emme jaksa kantaa. Me tarvitsemme Jumalan apua kestääksemme elämän vaikeuksissa.

Jumala on hyvä. Hän auttaa meitä joka päivä. Siitä muistuttaa meitä taas joulujuhla. Jouluna me ihmiset muistellemme, että Jumala on antanut meille suuren lahjan lähettäessään poikansa Jeesuksen meidän Vapahtajaksemme. Jeesus on tullut meidän kuurojenkin vapahtajaksi. Hän on Jumalan lahja meillekin. Me ajattelemme siis joulun lähestyessä mitä Jeesus meille on. Hän on *anteeksiantaja*. Oletko rauhaton syntiesi tähden? Pelkätkö, että Jumala sinut hylkää? Oletko toivoton, murheellinen? Painaako katumus ja synnin tuska sieluasi? Muista, että Jeesus syntyi maailmaan *sinna* vapahtamaan! Rukoile Jeesusta. Tunnusta hänelle kaikki suuret syntiesi. Pyydä, että Hän sinut puhdistaisi niistä ja rukoile, että saisit voimaa elääksesi uutta, pyhitettyä elämää Jeesuksen opetuslapsena. Jeesus kuulee sellaisen rukouksen. Hän antaa syntiesi anteeksi ja sinä pääset vapaaksi synnin kuorman alta. Tällaisen joululahjan antakoon Jumala monelle kuuralle tänä suurena juhlan!

Jeesus on myös paras *lohduttaja*. Ehkä painaa sinua suru, sentähden että esim. rakas sukulaisesi on kuollut. Jouluna juuri eriköisesti muistuu mieleen

poismenneet rakkaat omaiset. Juhla ei juhlalta tunnu, silmiin nousee kyynel keskellä juhlanviettoa. — Tahi painaa mieltäsi jokin muu raskas huoli. On vaikea aika nykyään. Monet kuurot ovat työttömiä. He eivät saa palkkaa. Heillä ei ole rahaa, eikä ehkä ystäviä, jotka heitä auttaisivat. Vaikea on ottaa joulukuu vastaan kun ei ole varaa hankkia tuskin jokapäiväistä leipääkään.

Mutta muista: Jeesus elää! Hän on paras lohduttajasi. Etkö muista, että usein ennenkin vaikeina aikoina on ihmeellinen lohdutus Jeesukselta tullut sydämeesi. Taivaasi on ollut paksun pilven peitossa, mutta äkkiä, odottamatta, on pilvi poistunut ja päivä kirkastunut. Kaikki on taas muuttunut valoisaksi ja toivorikkaaksi. Ei kukaan voi niin lohduttaa ja rauhoittaa kuin Jeesus. Hänellä on kaikki voima. Hän voi muuttaa köyhän, ilottoman, toivottoman kuuron sydämen rauhalliseksi ja toivovaksi.

Ehkä täytyy sinun viettää joulusi aivan yksin oudossa, tunteettomassa ympäristössä. Sinulla on ikävä. Tahtoisit olla ystävien ja toverien luona. Olet ehkä heikkona sairaana, eikä sinulla ole tietoa, koska paranteta. Kaikki näyttää synkältä. Pyydä Jeesusta luoksesi jouluvieraaksi. Pane kädet ristiin ja rukoile häntä hiljaa sydämessäsi. Ota hengellinen kirja käteesi ja lue Jumalan sanaa. Siitä virtaa iloa, toivoa, lohdutusta ja voimaa sinulle. Et olekaan enää yksin. Näkymätön Herra Jeesus on luonasi. Ja hyvät, rauhan enkelit saapuvat ympärillesi, jotka laulavat sinun, yksinäisen eläjän sydämeesi joululauloita ja sytyttävät sieluusi joulunvaloista loistamaan. Tämä on oikeaa joulunviettoa kun sinä sydämesi hiljaisuudessa seurustele Jeesuksen kanssa. Jouluruuat, joululahjat, jouluhuvitukset, joulujuhlat, joissa syödään, juodaan,

leikitään ja ehkä vietetään kovin huonoa elämää — ne eivät anna oikeaa siunausta ja iloa ihmisille.

Jeesus sen antaa.

Olkoon tuleva joulun Suomen kuuroille siunausta-tuottava, rauhallinen ja valoisa.

"Mun sydämeni sytytä,
sua rakastamaan viritä,
sä rakas Jeesukseni!
Mua elähytä totiseks'
sun ruumihiisi jäseneks'
ain omas ollakseni.
Sinuun, sinuun sydän halaa,
mieli palaa, oi kuin soisin,
ett ain omas olla voisin!."

Eugen Sutermeister

TERVEHDYS SUOMEN KUUROILLE

Lehtemme toimitus on saanut vastaanottaa pastori Eugen Sutermeisteriltä Sveitsistä seuraavan tervehdyksen kaikkien Suomen kuurojen tietoon saatettavaksi. Lukijamme kai muistavat, että pastori Sutermeister on itse täysin kuuro, mutta silti päässyt toimimaan pappina Sveitsin kuurojen keskuudessa. Hän on myös harras Suomi-ystävä.

Pastori Sutermeister kirjoittaa näin:
Rakkaat kohtalotoverini Pohjolassa.

Vastaanottakaa kohtalotoverinne tervehdys kaukaisuudesta, kauniista Sveitsistä, tervehdys, joka lähtee lämpimästä sydäimestä, vaikkakin ikuisen jään ja lumen peittämiä alppien maasta.

Kuurojen pappi, herra pastori Nyberg, pyytää minua kirjoittamaan lehteenne jotakin Sveitsin kuurojen

elämästä ja harrastuksista. Mutta siitä ei ole paljon kerrottavaa, sillä Sveitsi on pieni maa. Vaikka maa onkin pieni, niin on siellä kuitenkin 14 kuurojen koulua, 4 vanhainkotia kuuroja varten, 8 kuurojen yhdistystä ja "Sveitsin kuurojen neuvosto".

Sveitsissä pidetään hyvää huolta kuurojen koulunkäynnistä ja opetuksesta sekä myöskin sielunhoidosta kouluajan jälkeen. Kuitenkaan ei sielunhoito ole vielä riittävästi järjestetty. Maassa on 22 "kantoonia" eli läänin. Ainoastaan kahdessa kantooneissa, Bernissä ja Zürichissä, on kuuroilla omat pappinsa, joitten ainoana tehtävänä on toimia sielunhoitajina kuurojen keskuudessa ja pitää heille säännöllisiä jumalanpalveluksia. Toisissa kantooneissa on tämä asia järjestetty siten, että joku kaupunkilais- tai maalaispastori tai kuurojen opettaja pitää muutamia jumalanpalveluksia kuuroille silloin tällöin, 3—6 kertaa vuodessa. Muutamissa kantooneissa eivät kuurot näinkään usein pääse jumalanpalvelukseen.

Jokaisella kantooneilla on omat lakinsa ja asetuksensa ja myös oma kirkkojärjestyksensä. Sentähden on ollut vaikeata saada muutamia kantooneja yhtymään ja palkkaamaan yhteisen kuurojen papin, jonka yksinomaisena tehtävänä olisi kuurojen sielunhoito. Tästä johtuu se, että kuurojen sielunhoito meillä on hajanainen, eikä kyllin riittävä. Asia saadaan paremmalle kannalle vasta sitten, kun päästään suurempaan yksimielisyyteen ja asian tärkeys ymmärretään.

Kuurojen yhteiskunnallinen huolto eli avustus on Sveitsissä paremmalla kannalla. Useimmissa kantooneissa on oma "Auttajayhdistyksensä", jonka jäsenet ovat kuulevia. Jokainen näistä yhdistyksistä toimii menestyksellä ja siunauksellisesti kuurojen keskuudessa. Ranskankieliltä puhuvan Sveitsin kansan keskuudessa toimii auttajayhdistys, joka avustaa sekä varsinaisia kuuroja että huonokuuloisia, jotka myöhemmin ovat kuuroutuneet. Saksankielisessä osassa maata on huonokuuloisilla eri auttajayhdistyksensä.

Haluarne varmaankin tietoja maamme 8:sta kuurojenyhdistyksestä, mitä ja miten ne toimivat? Ne ovat enimmäkseen toverillisiä ja urheilua harrastavia seuroja. Ainoastaan kolme näistä yhdistyksistä koettaa kehittää ja jalostaa jäsentensä luonnetta ja henkeä järjestämällä heille esitelmätilaisuuksia, opintomatkoja y. m. sekä perustamalla lainakirjastoja lukuhalun herättämiseksi jäsenissään. Yhdellä yhdistyksellä on myös oma sairas-apurahasto.

Mikä on sitten "Kuurojen neuvosto"? Mitä se toimii? niin ajattelee varmaan moni lukijoistani. Kuurojen neuvosto on aivan omalaatuinen yhtymä. Se ei ole mikään tavallinen "kuurojen yhdistys", vaan niistä täysin riippumaton eikä se nauti niiltä edes rahallista avustusta. Se tahtoo nim. toimia täysin riippumattomana ja puolueettomana. Voimme sanoa, että tämän neuvoston muodostavat Sveitsin etevimmät kuurot kansallisuuteen ja uskontoon katsomatta. (Toimituksen huomautus: Sveitsissä asuu eri kansallisuuksia: saksankielisiä, ranskankielisiä ja italialaisia. Uskonnonaltaan on osa kansasta protestantteja osa roomalaiskatolisia). Neuvosto koettaa to-

teuttaa "oma-apu" aatetta kaikenlaisissa vaikeuksissa, joihin kuurot joutuvat. Tärkein kohta sen säännöissä on seuraava: "Kuurojen neuvoston tarkoituksena on täydentää ja yhdistää tähänastisia kuurojen hyväksi toimineita yhtymiä, kuten Kuurojenliittoja, Auttajayhdistyksiä, kuurojen sielunhoitajain toimintaa, Kuurojenkouluja j.n.e., joihin kaikkiin Kuurojen neuvosto suhtautuu ystävällisesti. Neuvosto koettaa kehittää ja kannattaa pyrkimystä "omaan apuun" kuurojen keskuudessa sekä kokee vaikuttaa niihin toimiin ja päätöksiin kuurojen auttamiseksi, joihin kuurojen kuulevat ystävät ryhtyvät. Neuvosto ryhtyy myös suoranaisiin toimenpiteisiin tarpeen vaatiessa kohtalotoverien hyväksi."

Tähän saakka on Neuvosto osallistunut seuraavien kysymysten ratkaisuun. Kuurojen sairaus-, tapaturma- ja henkivakuutuksen järjestelyyn, kuurojen hoito- ja avustuskysymyksen suunnitteluun, Kuurojen lehtien toiminnan määrittelyyn, ammattiopetuksen hankkimiseen kuuroille jne.

Varmaan te, rakkaat kohtalotoverit, haluatte myös saada tietää millä tavalla Sveitsin kuurot seurustelevat ja ajatuksiaan vaihtavat keskenään? Jo kauan sitten otettiin maamme kuurojenkouluissa käytäntöön n.s. puheopetusmetodi. Sen johdosta käyttävät kuurot keskenään miltei yksinomaan puhekieltä keskinäisessä seurustelussaan. Kyllä viittomiakin jonkun verran käytetään puheen lisäksi, mutta ei läheskään niin paljon, kuin ulkomailla. Monilla, laajoilla ulkomaamatkoillani olen huomannut, että Sveitsin kuurot viittaavat kaikkein vähimmin.

Jos haluatte saada tarkempia tietoja näitten rivien kirjoittajasta, niin voi pastori Nyberg teille niitä antaa. Hänellä on nim. minun v. 1929 julkaisemani kirjateos "Kuurojen opetuksen ja hoidon historia Sveitsissä" ("Qwellenbuch zur Geschichte des schweizerischen Taubstummenwesens"). Se on paksu ja suuri, kaksiosainen kirja, jossa on 1439 sivua ja 400 kuvaa. Se maksaa 60 Sveitsin frangia (1 frangi = 7—8 mk.). Minun elämäkertani on siinä sivuilla 1408—1409.

Nyt lopetan ja lausun teille, rakkaat kohtalotoverini, veljet ja sisaret hyvästi. Minulla on pienoinen toivo vielä kerran saada tulla luoksenne omin silmin näkemään ja ihailemaan "Tuhansien järvien maata".

Eugen Sutermeister.

Bern, E. Sutermeisterin kaunis kotikaupunki

MUUTAMA SANA 2-VUOTISESTA JATKO-OPPILAITOKSESTA

Kuuromykkäin lisäopetusasiaa pohdittaissa on kiinnitetty paljon huomiota 2-vuotiseen lisäoppilaitokseen. Näissä lisäopetusasioissa on tiedusteltu myös meidän kuurojen omia mielipiteitä. Siksi lienee paikallaan, jos minäkin tässä hiukan esitän julkisuuteen muutamia ajatuksiani tästä ehdotetusta 2-vuotisesta jatkooppilaitoksesta. Ennemmin olen jo painostanut kuuromykkäin ammattikoulun tarpeellisuutta. Kun nyt on vähitellen osoittautunut todeksi, miten vaikeaa ja mahdotonta olisi saada meille oppikoulu, ovat monet yhä lukuisemmin ruvenneet puoltamaan lähinnä mahdollista 2-vuotista lisäoppilaitosta. Oppikoulun mahdolltomuutta ovat viimeksi todistaneet johtaja Pesosen tiedusteluihin annetut vastaukset, joista selviää, että meidän lähimmissä naapurimaissammekaan ei vielä ole kuuromykillä oppikoulua ja muikin lisäopetus on vielä alkuasteella.

On selvää, että kansakoulun kurssia nipin napin vastaava kuuromykkäinkoulu ei läheskään tyydytä kaikkia, etenkin lahjakkaampia kuuromykkiä. Herää väkisinkin ajatus pienestä lisäoppilaitoksesta, jossa annettaisiin meille niitä jokapäiväisessä elämässä tarvittavia ja välttämättömiä tietoja, joita kuuromykkäinkoulu sen toimiaikana ei ennätä tarjota. Olemme usein sattuvasti saaneet kokea, miten vajanaiset ovat tietomme kuulevien omaamiin tietoihin verrattaisa. Nykyään tapaa kuulevan nuorison joukossa vain harvassa sellaisia, jotka eivät kansakoulun oppimääränsä lisäksi olisi suorittaneet jotain muutakin, kuten esim. maamieskoulun, kansanopiston, kauppakoulun t. m. s. oppimäärää, jos siihen vain suinkin on ollut varoja. Me olemme siis saaneet olla paljon takapajulla. Mutta tämä voisi kuitenkin olla nyt autettavissa jos meillä vain on kylliksi intoa, että pääsisimme alkuun 2-vuotisesta lisäoppilaitoksesta. Mutta tämäkään ei yksin riittäisi, vaan olisi sitä myöskin innolla käytettävä, että sitä ei tarvitsisi oppilaitteen puutteen vuoksi keskeyttää. Vielä ei ole ollut julkisuudessa tietoa, minkälaiseksi tämä kaksivuotinen kurssi aiottaisiin järjestää. Tulisiko se toimimaan täysin itsenäisenä, vaiko kuuromykkäinkouluun yhdistettyinä jatkoloukkina. Tätä viimeksimainittua en ainakaan toivoisi. Vielä vähemmän toivoisin sen tulevan pakolliseksi, siis muuten koulunsa päättäneiden heti suoritettavaksi, kuten kuulevien kansakoulun jatkokurssi. Mielestäni venyisi kuuromykkäin koulunkäynti täten kovin pitkäksi. Kaikkein mieluummin toivoisin sen tulevan toimimaan täysin erillisenä oppilaitoksena, johon ai-koja sitten koulunsa päättäneilläkin olisi tilaisuus päästä eli siis lähinnä tulevan vastaamaan kuulevien kansanopistoa. Luulen, että kellään koulunsa päättäneellä ei olisi halua heti jatkaa koulunkäyntiään. Vasta sitten, kun koulussa saamamme oppi on alkanut vähemmän vaikuttaa ja kun olemme päässeet kokemaan tosi elämää, alkaa meissä herätä uusi opinhalu. Jos siis ajattelisimme 2-vuotista lisäoppilaitosta, olisi se koetettava järjestää sitä seikkaa silmälläpitäen,

että aikaisemminkin koulunsa päättäneet voisivat siihen päästä, jolloin siitä olisi mahdollisimman paljon hyötyä. Mutta tällaista koulua ajatellessa löytyy myös paljon semmoisia seikkoja, jotka panevat ajattelemaan sen mahdollisuutta. Maamme kuuromykät ovat enimmäkseen vähävaraisia. Tuskin monellakaan olisi varaa itse kustantaa koulunkäyntiään. Tämä jo todettiin selvästi Kuopion jatkokursseilla. Aluksi ilmoitettiin kurseille melko runsaasti oanottajia, mutta sitten noin puolet ei voinutkaan saapua yksinomaan sensuoksi, kun ilmoitettiin, että osanottajien oli itse suoritettava puolet matkakuluista. Mitään muita rahallisia menoja ei kursseilla ollut. Tästä voimme päätellä, että koska niin monella ei ole varaa suorittaa edes matkakulujaan, ei monellakaan olisi varaa koulunkäyntinsä kustantamiseen, vaan olisi se ehkä kokonaan valtion kustannettava. Tässä kuitenkin herää minussa kysymys, voisimmeko vaatia valtiolta niin paljon kuin olemme saaneet alkuopetuksemme jo kokonaan valtion kustannuksella. Ehkä meidän olisi sentään aluksi tyydyttävä vain ammattikouluun, sillä se saattaisi kaivata paljon vähemmän varoja ja todennäköisesti siellä tulotisiin antamaan paljon tietopuolistakin opetusta. Ellei 2-vuotista kurssia ja ammattikoulua voitaisi asettaa rinnatusten, toivoisin, että viimeksimainitulle annettaisiin etusija, sillä voisihan se tarjota meille parempia toimeentulomahdollisuuksia.

Voin tässä myöskin lausua sen mielipiteeni, että 10 päivää kestäviä kurseja ei olisi mielestäni syytä lakkauttaa, vaikka meille saataisiinkin 2-vuotinen kurssi kuuromyökkäinkoulun jatkoksi. Ainoastaan siinä tapauksessa, että oppilaitos tulisi toimimaan toivomallani tavalla erillisenä oppilaitoksena, voisi 10 päivää kestäviä kurseja ajatella vähemmän tarpeellisina.

Olen tässä ja edellisessä kirjoituksessani nyt lyhyesti esittänyt ajatukseni k.m. lisäopetuksesta. Tarkoituksena ei kuitenkaan ole, että näitä toivomuksiani tarkoin noudatettaisiin. Kaiketikin ne arvoisat henkilöt, jotka ovat saaneet tehtäväkseen kuurojen lisäopetusasiain järjestelyn, ymmärtävät nämä asiat paremmin ja voivat menetellä sen mukaisesti. Mutta kuitenkin luulen useimpien koulunsa päättäneiden kuuromyökkäin olevan samaa mieltä kanssani, niin että en liene ainoa, jonka ajatuksia olen tässä tullut kinnut.

S. T—la.

MERI KAHVA

50-vuotias

Aika kuluu auttamattomasti, päivät seuraavat päiviä, vuodet vuosia, ja ennenkuin itse ehdimme ajatellaan, olemme puolen vuosisadan vanhoja. Niinpä täyttää ystävämme ja toverimme, *Meri Kahva*, 50 vuotta joulukuun 5:tenä päivänä. Syntyi Tyrvällä, kävi koulua, kuten me muutkin, meni sitten naimisiin, työskenteli miehensä kuoltua ensin kansakoulun opettajattarena, mutta löysi vasta oman uransa tullessaan

kuuromyökkäin opettajaksi. Hän oli 7 vuotta johtajattarena Ävikin koulukodissa Hyvinkäällä ja tuli 1925 vakinaiseksi opettajaksi Mikkelin kuuromyökkäinkouluun. Ja tässä toimessa on Meri Kahva pysynyt tähän saakka ja toivottavasti pysyy edelleen.

Meri Kahva

Kaikki täällä koulussamme olimme tyytyväiset kun Meri Kahva kiinnitettiin vakinaisesti kouluumme. Olimmehan oppineet tuntemaan sinut luotettavaksi toveriksi ja hyväksi, tunnolliseksi opettajaksi. Innostus ja antautuminen työhösi on varmaan auttanut sinua tyynesti kantamaan elämän antamat iskut, joista jokainen osamme saamme.

Heikkolahjaiset kuuromykät ovat varmaan lempilapsiasi. Heillehän ei voi kovin paljoa antaa, vaikka halua ja tahtoa olisikin. Pääasia on, että kukin paikallamme koetamme parhaamme tehdä, enempää ei meiltä voida vaatia.

Kun täytät vuotesi piakkoin, olemme me kaikki toverisi Kiikassa lausumassa Sinulle parhaat onnittelemme. Suokoon hyvä Jumala sinulle edelleen voimia, terveyttä ja kärsivällisyyttä opettaessasi ja hoivaatessasi noita "pieniä", jotka hän on uskonut käsiisi.

Opettajatoverisi puolesta:

I. S:nen.

LAPSUUSAJOILTANI

Kun minä olin 4 vuoden vanha, menetin kuuloni tulirokon jälkeen. Kun vanhemmat huomasivat, että heidän lapsestaan tuli nyt kuuromyökkä, rupesivat he ajattelemaan, että ehkä Jumala siten rankaisee heitä synnin tähden. Mutta he eivät olleet jumalattomia. Herra koetteli vaan heidän uskoansa. He eivät luponeet Herrasta. He kävivät ahkerasti rukoushuoneella ja kirkossa kuuntelemassa Jumalan sanaa. Kotona he rukoilivat ja lukivat raamattua. Kotiinsa kutuivat he uskovaisia ihmisiä ja saarnaajia pitämään

Tammikuun numero lähetetään vain niille tilaajille, jotka ovat uudistaneet tilauksensa. Tehkää se ensi tilassa, ettei keskeytystä lehden lähettämisessä sattuisi.

hartaushetkiä ihmisille. Kotona oli myös siskoni häät, yksinkertaiset, mutta kauniit ja hiljaiset. Pappi vihki heidät ja piti kauniin puheen. Juotiin kahvia ja nautittiin virvokkeita, puhuttiin Jumalasta, laulettiin, rukoiltiin ja pappi viihtyi siellä iltaan asti. Siellä oli vain uskavaisia.

Kun minä pienenä tyttönä en osanut puhua oli se suuri suru äidilleni. Hän ei tienyt kuuromykkäkouluja olevan olemassa. Mutta Herra kuuli äidin rukoukset. Äiti koetti opettaa minua puhumaan joka päivä. Hän ihastui kuullessaan muutaman sanan. Kaikki kotona myös opettivat minua ja minä osasin jo sanoa muutamia sanoja: mamma, pappa, tuoli y.m. Kun veljelleni sattui tapaturma ja hän oli kovin kipeä niin kutsuttiin rovasti antamaan hänelle Herran ehtoollista. Rovasti sai kuulla että minä olin kuuromykkä ja ihmetteli kun osasin jo vähän puhua. Hän kysyi: "tahdotko mennä kouluun Turkuun?" "Tahdon", vastasin minä. Hän silitti tukkaani ja sanoi äidilleni: "Kun tämä menee kouluun niin tuokaa jouluna todistus, että minä näkisin sen." Äitini lupasi näyttää.

Kun minä pääsin kouluun niin osasin jo vähän puhua, mutta epäselvästi. Sitten kun jouluna pääsin kotiin ja kävin äidin kanssa näyttämässä todistustani pappilassa rovastille, niin hän silitti päätäni ja sanoi: "hyvä todistus" ja kysyi onko hauska oppia koulussa. "On kyllä", vastasin. Hän pyysi minua näyttämään todistustani joka vuosi sillä hän tahtoi tietää, kuinka kuuromykkät menestyvät koulussa. Mutta kun rovasti kuoli, koski se meitä. Se oli Jumalan tahto. Hän vei meiltä hyvän paimenen.

Kun minä kasvoisin isommaksi ja osasin jo lukea raamattua, vei äitini minnut rukoushuoneelle ja käski katsoa tarkkaan mitä pappi saarnasi ja kysyi joka kerta: "ymmärsitkö?" Minun täytyi vastata "vähän ymmärsin", vaikka pappi puhui harvaan. Kyllä olisi ollut helppoa ymmärtää, jos minä olisin osannut lukea enemmän raamattua. Äidin kanssa kävin usein rukoushuoneella ja oli siellä niin harrasta, kaunista ja hiljaista. Katselin seinällä taulua, josta luin: "Menekää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille." Tiesin raamatusta, että Jeesus oli kerran noin puhunut opetuslapsilleen. Nämä lauseet kuuluvat myös muillekin ihmisille. Tänäkin päivänä Jeesus käskää meitä ihmisiä julistamaan hyvää sanaa Jeesuksesta pakanoille Kiinaan, Jaappaniin, Intiaan y.m., että heistä tulisi kristillisiä ja hyviä ihmisiä. Sanomat ilmoittavat meille, että meidän 3 läheyyssaarnaajaamme ovat kuolleet Kiinassa marttyyrikuoleman rosvojen käsissä. Näemme tästä millaista elämä on pakanamailla. Sinne, sinne pitäisi mennä pelkäämättä, silloin teemme Herralle hyvän työn. Jeesus on taivaassa Jumalan oikealla puolella ja on kerran tuleva tuomitsemaan maailmaa. Häntä meidän tulee rukoilla, Häntä meidän täytyy palvella, Hänestä me puhumme: "Hän, joka astui alas taivaasta vapahtajaksi vaivaisten, uhriksi synneistämme, nousi ylös kuolleista vanhurskaudeksemme, pelasti pahan paulasta, taivaaseen tullaksemme. Perintö jalo, oi

taivaallinen talo, lahjaksi on meille annettu se taivaallinen talo." Näitä lauluja usein lauloivat minulle rakkaat vanhemmat ja monta, monta kaunista laulua "Siionin kanteleesta". He pysyivät minua aina muistamaan Jeesusta, että kun me kerran täältä eroamme ja siellä ylhäällä taas yhdyimme yhteen, "korva kuulee, mykkäin kieli laulaa kiitosta Herralle". He ovat jo päässeet sinne toivomaansa kotiin. Heidän laulunsa nyt kauniimminkin siellä soi.

Kodin kaunis muisto elää mielessäni. Siellä olen syntynyt, siellä olen kasvanut. Siellä on opetettu Jeesuksesta. Sieltä olen saanut kaikkea hyvää. Kiitos Jeesus, että annoit minulle hyvät vanhemmat ja hyvän kodin!

Nyt olen lähtenyt maailmalle ja saanut taas toisen hyvän kodin, jossa myös opetan kahta pienokaista palvelemaan ja rukoilemaan Isää, joka on taivaissa. Nuoruuden aikoina minä aina kävin rukoushuoneella. Siellä aina näin ystävällistä kohtelua ja kirkkaita katseita. Kun satuin eräänä nimipäivänäni siellä olemaan niin eräs uskovainen ystävä tervehti minua ja antoi kauniin kortin johon oli kuvattu Jeesuksen ylösnousu haudasta ja lisäksi kirjoitettu: "Jeesuksen ylösnousemisen voima olkoon nimipäiväsi rikkaus!" Tämä kaunis muisto aina pysyy sydämessäni. Nyt olen ollut kauan pois sieltä, enkä ole tavannut rakkaita uskavaisia. Sinne minä takaisin kaipaan, mutta en voi enään, sillä Herra on määrännyt minut tänne, missä saan etsiä leipää. Täällä ei ole sellaista rukoushuonetta. Täällä kuulen vain pilkkaa ja vainoa Jeesuksen tähden. Uskon vain, että Herra on minussa ja minä hänessä. Hän on kanssani, ei minulta mitään puutu. Rakkaat terveiset lähettää

Hämäläinen.

VELJENI UUNO LINTULAN MUISTOLLE

Hiljaa tuli viesti, kuolon viesti, että Sinä Veljeni olet päässyt pois, saavuttanut ikuisen rauhan rannan. Kuinka minun sydämeeni koski! Itkin, mutta kiitin Jumalaa, että Hän vapautti Sinut maan vaivoista. Kävin luonasi niin usein kuin minulla aikaa oli. En voinut paljon puhua, lauloin muutamia lauluja. Veljeni, silmäsi kostuivat, Sinä ymmärsit kaiken, kaiken. Nyt olet poissa, mutta muistosi elää täällä. Meidän sisarusten, Isäni, Äidin ja toverien läsnäollessa peitetyi valkoinen arkkusi maan multiin. Olet nyt siellä, jossa ei ole surua, ei kyyneleitä.

*On mieluista aatella taivasta,
Asuntoa Jeesuksen,
Jossa ilovirsin ylistää,
Hänt' joukko pyhien.*

Sisaresi.

60 VUOTTA

Ester Stade

täytti marrask. 25 p:nä Pietarsaaren k. m. koulun v. t. johtaja, opettajatar, rouva Ester Stade. Rouva Stade on erittäin lämminsydäminen kuurojen ystävä. Hän on m. m. sihteerinä Pietarsaaren k. m. yhdistyksessä. Hänellä on myös huomattavat kirjailijalahjat. Useita kertomuksia ja runoja on hänen kynästään tullut ruotsinkieliseen lehteemme "Tidskrift för Dövstumma" sekä joululehtiimme ja on niistä jotkut suomennettukin. Suurella harrastuksella hän ortaa osaa Pietarsaaren ja sen ympäristön kuurojen yhdistyselämään, jonka hän miesvainajansa, joht. Staden kanssa on alkuunpannut.

Viime keväänä Kuopion Kuuromykkäinkoulussa pantiin toimeen 10-vuorokautiset jatkokurssit heti varsinaisen koulutyön päätyttyä. Kun niille kuitenkin ei osallistunut Kuopion kaupungissa asuvia kuuromyksiä, niin opettajakunta päätti syyslukukauden alkupuolella, että kuluvan lukuvuoden aikana järjestettäisiin uudet jatkokurssit kuopiolaisille kuuromyksille. Asia esitettiin Kuopion Kuuromykkäinyhdistykselle, jonka jäsenten keskuudessa se sai innokasta kannatusta. Heti kurseille ilmoitautui runsaasti osanottajia.

JATKOKURSSIT KUOPION KUURO-MYKKÄINKOULUSSA

Jatkokurssit alkoivat maanantaina marraskuun 3 p:nä klo 18. Avajaisissa koulun johtaja Uno Kahma piti puheen, ja sitten heti jo työ alkoi. Opetustunnit ovat kolmena iltana viikossa klo 18—20. Ne jatkuvat kunkin opettavan aineen laadusta ja kurseille ajatellusta laajuudesta riippuen aina ensi lukukauden alkupuolelle saakka. Kaikki koulun opettajat ovat mielellään suostuneet osan vapaa-ajastaan uhraamaan kurssien hyväksi.

Kurssilaisten omien toivomusten mukaan kurseilla opetetaan ääntämistä, laskentaa, lastenhoitoa, kotitaloutta, kirjanpitoa ja yhteiskuntaoppia. Edelliset kolme ja jälkimäiset kolme ainetta vaihtelevat vuoro- viikoin. Kurssilaiset ovat jo tähän mennessä olleet hyvin tyytyväisiä saamaansa opetukseen.

PETSAMO—JÄÄMERI—RUIJA

Kuuromykät mielellään matkustelevat vieraita maita näkemässä. Niinpä viimekin kesänä teki eräs helsinkiläinen kuuro, joka ei tahdo nimeänsä mainittavan, matkan Lapin, Petsamon, Jäämeren, Norjan ja Ruot-

sin kautta, minkä matkan kokemuksista saimme pikaisen haastattelun muodossa kokoon seuraavaa:

Lomani alkoi heinäkuun 15 p:nä, jolloin tehtyäni jo ennakolta tarpeelliset matkavalmistukset ja hankittuani kiertomatkapiletit Matkatoimisto Mailmasta, läksin klo 20,50 junalla taivaltamaan pohjoista kohti.

Ensimmäinen pysähdyspaikkani oli Oulu, jonne saavuin seuraavana päivänä n. klo 16. En ollut aikaisemmin siellä käynyt. Kuljeskelin kaupungissa vähän aikaa ja palasin taas asemalle, ostin piletin Tuiraan ja astuin junaan. Halusin nim. nähdä k. m. koulua ja tavata johtaja Lückiä ja opettajatar Jenny Paulaharjua.

Minen avoimesta ovesta johtaja Lückin keittiöön, mutta kun siellä ei ollut niin ristinsielua, eikä edes kisaakaan, naputtelin pöytään, herättääkseni huomiota, vaikkakin turhaan. En uskaltanut mennä sisempiin huoneisiin, koska olisi voitu luulla minun liikkuvan n. s. "pitkäkyntisenä". Käännyin siis ja menin takaisin samaa tietä kuin olin tullutkin. Koulun vaihtimestarilta kuulin, että johtaja on kesälomalla. Hänen tyttärensä tuli saattajakseni opettajatar Paulaharjun luo, mutta kun sielläkään ei ollut ketään, palasin takaisin kaupunkiin Merikosken sillan kautta jalkaisin. Olikin vain muutama kilometri matkaa. Minen matkustajakotiin ja nukuin yön.

17 p:nä läksin junalla klo 6,50 Rovaniemelle, jonne saavuin klo 13. Sain huoneen hotellin Hansasta, otin selvän matkustaja-auton lähtöajasta. Sen piti lähteä seuraavana aamuna hotellin edustalta. Kiertelin katselemassa Rovaniemen kauppala ja sen uutta suurta siltaa, jonka jänneväli lienee n. parisataa metriä, ja jonka kautta käy niinhyvin rautatie- kuin auto-, hevos- ja jalkaliikenne. Junan tullessa pysähtyy muu liikenne sillalta, kunnes juna on mennyt, jolloin taas muut ajoneuvot pääsevät esteettä kulkemaan. Parhailtaan on siltä tekeillä rautatie Kemi-järvelle.

Noin viikkoa aikaisemmin olivat kommunistit sytyttäneet kauppalassa tulipaloja, joissa tuhoutui muutamia taloja ja tavaramakasiineja. Vieläkin näkyi tuli kytevä makasiinien raunioissa, kun työmiehet niitä kaivelivat, suorittaen jälkisammutusta.

18 p:nä lähti Studebacker-merkkinen 7 hengen umpinainen auto hotellin pihasta Petsamoa kohti. Matkustajina oli 3 naista (1 saksalainen, 1 norjalainen ja 1 suomalainen) sekä kolme miestä ja minä neljäntenä. Ensimmäinen matkaosuus Sodankylään meni 3 tunnissa. Klo 10,30 pysähtyi auto, saimme ruokailla ja katsella kirkonkylää, jonka jälkeen klo 12 taas jatkoimme matkaa Vuotsoon, saapuen sinne klo 14. Olin kuullut, että Vuotsossa asuisi eräs k. m. naishenkilö postipysäkin hoitajana. Häntä en sattunut kuitenkaan tapaamaan. Kävelin pihamaalla, mutta kun huomasin kaikkien muiden jo istuvan autossa, nautittuansa postitoimisto- ja puhelinkeskukseen talossa kahvia (en minäkään kuivin suin sieltä lähtenyt), riensin mukaan. Paarmoja tulvahti auton oven täydeltä perässäni ja ne saivat ilmaista kyytiä, kunnes suvaisivat jättää meidät rauhaan.

TAMPEREEN KIRKKOPÄIVÄT

Marrask. 1—3 p:nä pidettiin Tampereella taas vanhan tavan mukaan *kirkkopäivät*, joihin otti osaa n. 80 kuuroa. Puhujina esiintyivät k.m. pappi past. Nyberg sekä hänen apunaan rouva Iida Mouton, neidit Aino Länkelä ja Virtanen. Taaskin oli Tampereen Nuorten Naisten Krist. Yhdistys (N.N.K.Y.) kutsunut kaikki osanottajat vieraikseen omaan huoneustoonsa Puisto-Emaukseen, jossa tarjoihin kahvia, pidettiin puheita ja laulettiin. Päivän huippukohta oli yhteinen Herran ehtoollisella käynti vanhassa kirkossa, jolloin vanhat ja nuoret, köyhät ja rikkaat veljinä ja sisarina muotoon katsomatta polvistuivat alttarin eteen saamaan H. ehtoollista. — Pyhänmiehen päivän ilta oli omistettu vanhoille kuuromyhillä, jolloin m.m. tyhjennettiin "Lesken ropo"-säästölaatikot ja kannettiin uhrilahja Ävikin vanhainkodin hyväksi. Ävikin kodille lähetettiin 500 mk. lahjaksi. Maanantaina, marrask. 3 p:nä muistettiin raittiusasiaa, koska sattui olemaan raittiusviikko. Pidettiin raittiusiltama, jossa m. m. rouva Ida Ylén Hämeen-

Tampereen kirkkopäivien osanottajia

linnasta piti pontevan isänmaallisen puheen. Esitettiin rouva Helmisen sovittelema raittiusnäytelmä, jossa havainnollisesti esitettiin juoppouden syntiä ja kiusausten vaarallisuutta. Toinenkin kaunis kuvaelma näyteltiin. Puheita pitivät ja runoja lausuvat Tampereen kuurot sekä matkapappi. Paljon hyvää oli kirkkopäivillä tarjona.

Maanselän yli kulkiessa tuntui käyvän kylmä viima, sillä metsää ei ollut sanottavasti. Laaja näköala avautui eteemme. Näimme pari poroakin loikkivan autoa pakoon tunturin rinnettä ylöspäin. Tästä alkoi sitten tie laskeutua alaspäin, Jäämeren rannikkoa kohti, oltuaan sitä ennen yhtämittaista nousua. Ivaloon saavuimme klo 16. Lepäsimme ja aterioimme Ivalossa. Sieltä haarautuu tie Inariin. Klo 17 läksimme taas eteenpäin ja kahden tunnin automatkan jälkeen saavuimme Virtaniemeen Inarinjärven rannalla. Matkailijayhdistyksen majassa tutustuin ensi kerran saksalaisiin matkatovereihini, joitten puhutte luun vastasin olevani "taubstumm" (kuuro) ja osoitin kartalta matkasuunnitelmani. Meidän täytyi yöpyä Virtaniemessä, koska autonkuljettaja oli väsyksissä. Aterioimme siellä ja sivumennen sanottuna ruoka oli yhtä hyvää kuin ensiluokan ravintoloissa, maksaen ateria Smk. 20:—, Yösija maksoi 15:— hengeltä neljän hengen huoneessa, jonne jouduin nukkumaan erään matkatoverin kanssa, joka osoittautui olevan Petsamon kirkkoherra, vaikka koko matkan Rovaniemeltä asti otaksuin häntä joksikin kauppiaksi tai kansakoulunopettajaksi. — Virtaniemen matkailijamaja oli kauniilla paikalla, ja kaunis ilma suosi matkaani koko ajan tänne saakka.

19 p:n aamuna lähdettyämme Virtaniemestä klo 7, noin tunnin kuluttua, alkoi rankka sade, kestäen n.

tunnin ajan. Saavuttiin Salmijärvelle klo 9,30. Maantie kulki koko ajan noudattaen Norjan rajaa — jota en kuitenkaan missään nähnyt, vaikka kartalla oli raja osoitettu paksulla punaisella viivalla, ja sen piti kulkea aivan lähellä tietä. Salmijärvellä oli rakenteilla Matkailijayhdistyksen maja, joka ei vielä ollut valmis. Värjötelimme tiellä sillä aikaa kun auto kyyditsi norjalaisen rouvan majataloon. Puolen tunnin kuluttua jatkoimme taas matkaa. Salmijärveltä kulki tie Yläluostarin ohitse, jossa on matkailumaja, Petsamon kirkonkylän kautta Trifonaan (Petsamon vuonoon). Klo 11,30 saavuimme sinne. Nyt oli ajettu Rovaniemeltä Trifonaan 527 kilometriä eli juuri niin pitkälle kuin tietä piisasikin. Huvin vuoksi mainitsimme, että Helsingistä Rovaniemelle oli junamatkaa 973 kilometriä ja kun siihen lisätään vielä automatka, saadaan täsmälleen 1500 kilometriä, mikä matka kului n. 3 1/2 vuorokaudessa. Rautatiematka Helsingistä Rovaniemelle maksoi 159 markkaa ja automatka Rovaniemeltä Trifonaan hengeltä 315 markkaa henkilöautolla. Postiautolla se olisi tullut maksamaan 255 markkaa. Etuna henkilöautolla oli matkanteon nopeus, kun sen ei tarvitse jokaisella postipysäkillä seisautua ja siten hukata aikaa. Vuorokaudessa tällä välillä on kulussa kolme autoa kumpaankin suuntaan.

Heti saavuttuamme Trifonan matkailijamajaan, saimme käydä aterialle. Ruoka oli samanlaista kuin

Virtaniemelläkin — siis hyvää. Levättyäni hiukan kävin satamassa katsomassa valtion vartioalus "Turjaa", joka seiso ankkuurissa sataman edustalla.

Iltapäivällä klo 18 saapui postiauto matkailijamajalle, jossa on postipysäkki. Auto oli iso, ja mahduttui siihen kolmattakymmentä henkeä. Sain käsiini Helsingin lehtiä, mutta havaitsin ne jo lukeneeni ennen lähtöäni, joten postinkulku Petsamoon ei näytä olevan erikoisen nopeata. Aterioituani läksin kävelemään Petsamon kirkonkylään — 7 km matka, kestään 1 tunnin ja 10 minuuttia. Näin siellä 3 ryssänkirkkoa, joista isompi on nyt suomalaisena kirkkona. Sen lähellä oli rinteellä jonkinlainen katos, missä riippui 9 kirkonkelloa. Kelloissa oli venäjänkielinen teksti. Pienin kirkoista oli aivan rappiolla.

Lauvantain ollessa sateinen, oli sunnuntai sen sijaan jo miellyttävämpi, aurinkoinen päivä. Käytin tilaisuutta hyväkseni kiipeämällä läheiselle tunturille ja valokuvaamalla maisemia muistoksi näillä paikoilla käynnistäni. (Jatk.)

KUUROMYKKIÄ KIRJAILIJAIN KUVAAMINA

Äskettäin on Ruotsissa julkaistu eräs Ludvig Nordströmin kirjoittama kirja "Tomas Lack ja hänen perheensä". Tässä kirjassa kerrotaan m. m. seuraavaa eräästä kuurosta miehestä, jonka nimi oli Järker ja joka oli tehtaanomistaja Lackin monivuotinen, uskollinen palvelija.

Eräänä talvipäivänä seiso kuuro Järker isäntänsä talon katolla lunta lapioidmassa. Lapiionsa oli hän itse valmistanut eikä siihen kukaan toinen saanut koskea, sillä hän oli sen kauniiksi veistellyt ja koristellut. Järkerin selkä väsyi lunta lapioidessa, siinä kun joutui seisomaan pitkän ajan selkä koukussa. Siksi päntoikin hän lapiionsa hetken levähtää, oikaisi väsynyttä selkäänsä ja katseli katolta alas kadulle. Silloin huomasi hän lumessa kulkevan yksinäisen naisen, joka kävellä tallusteli tehtailija Lackin taloa kohti. Järker huomasi, että kulkija oli kuuromykkä Margareta, joka kierteli kotiampelijattarena monissa kaupungin perheissä. Kun Margareta oli hävinnyt näkyvistä talon pihaan, aikoi Järker kaikessa rauhassa jatkaa työtään. Mutta silloinpa sattuihin hänen jalkansa luistamaan ja hän putosi katolta alas suoraan rouva Lackin taimilavaan. Kaikkein ensiksi tarkasteli Järker, oliko hänen kallisarvoinen lapiionsa pudotessa vahingoittunut. Ehjä se onneksi oli. Eikä hänene itseensääkään ollut pahasti sattunut. Sitten astukeli hän puuvajaan ja rupesi puita hakkaamaan.

Myöhemmin keväällä alkoivat tämän katoltaputoamisen seuraukset tulla näkyviin. Eräänä päivänä oli Järkerillä tärkeää puhuttavaa isännälleen. Kolme kertaa koputti hän tehtailijan ovea ja kolme kertaa huusi tehtailija: "käykää sisään"! Mutta eihän kuuro Järker sitä kuullut. Lopulta nousi isäntä hieman suuttuneena kirjoitustuoliltaan ja meni ovelle katsomaan, kuka siellä koputtaa eikä tule sisään. Nähtyään uskollisen palvelijansa Järkerin eteisessä pyrki-

vän isäntänsä puheille, leppyi Lack heti ja tuli "hyvälle tuulelle".

Järker oli pukeutunut mustaan juhlapukuun.

Hämmästyneenä virkkoi hra Lack: "sinä — olet hieno — mies, Järker."

Järkeriä nauratti. Ujosti näytti hän isännälleen vassemman kätensä, jonka sormessa kirkas, kultainen kihlasormus kiilteli.

Kun tehtailija ei näyttänyt ymmärtävän, mitä Järker tarkoitti, pani hän kätensä koukkuun ja rupesi kävelemään herransa edessä edestakaisin niinkuin olisi hänellä ollut nainen rinnallaan käsivarressaan talutettavana. Sitten hän taas osoitti sormustaan, viittaili sormillaan silmäneulaa ja rihmaa sekä isoa kangaspalasta, jota hän oli muka ompelevinaan.

Nyt selvisi asia tehtailija Lackille. Hän kumarsi Järkerille ja tämä kumarsi vastaukseksi tehtailijalle möristen ää-ää.

Tehtailija otti paperipalasen ja kirjoitti siihen: "menetkö sinä naimisiin?"

Järker nyökkäsi päätään myöntymisen merkiksi ja hymyili leveätä hymyään.

Herra Lack kysyi vielä, kenen kanssa Järker aikoi tehdä naimiskaupat. Vastaukseksi näytteli Järker taas silmäneulaa ja ompelua. Mutta tehtailija ei päässyt käsitykseen, mitä silmäneulalla ja ompelemisella tarkoitettiin, tarjosi hän kynän Järkerille, joka kirjoitti paperille: "Margreta, ompelee".

Nyt kysyi isäntä, oliko Järkerillä varaa mennä naimisiin. Mutta kun tämä ei kysymystä ymmärtänyt, tiedusteli Jack oliko Järkerillä paljon rahaa pankissa.

Järker pudisti päätään ja mutisi: ei, ei, ei.

Mutta silloin Järker avasi takkinsa napit ja veti povitaskustaan esiin mahdollottoman suuren lompakon, joka oli täynnä setelirahaa.

Sitten kirjoitti isäntä: "menetkö pois meiltä?" Järker nyökkäsi päätään. Isäntä kysyi mihin Järker aikoi muuttaa. Hän teki muutamia käsien liikkeitä, joista Lack ymmärsi hänen aikovan mennä jonkun puusepän liikkeeseen töihin.

"Milloin menet naimisiin?" kysyi isäntä. "Kesä" vastasi Järker. Lack kirjoitti paperille, että hän aikoi pitää Järkerille hyvät vihkiäiset. Järker kumarteli iloisena ja mörisi käsittämättömiä sanoja.

Tehtailija kirjoitti onnittelunsa paperille ja antoi Järkerin lukea sen. Järker tuli liikutetuksi, rupesi pyyhkimään silmiään ja livahti samalla ovesta ulos eteiseen. Tehtailija Lack ymmärsi, että Järker halusi itkeä yksin. Vähän ajan kuluttua tuli Järker takaisin tuoden tullessaan Margaretansa ja tehtailija Lackin rouvan. Morsian ei ollut nuori eikä kovin kaunisakaan, mutta erittäin kelpo, hyvä ihminen. Kasvot olivat ruskeat ja rypyiset. Margareta meni suoraan herra Lackin eteen, antoi kättä ja nainen kun hän oli, niin osasi hän tietysti puhuakin selvemmin kuin sulhasensa. Sillä naisillahan on aina paremmin sana vallassaan kuin miehillä. Herra ja rouva Lack kutsuivat nyt Margaretan ja Järkerin syömään päivällistä kanssaan. Rouva lausui ilonsa siitä, että hänen miehensä oli luvannut pitää häät äskenkihlantuneille ja rouva kertoi, (Jatk. sivulla 150)

URHEILUOSASTO

HIHTÄMISESTÄ

Hei tytöt, tässä on aikomus puhua teille. Otsakkeesta kai jo huomaatte, mistä on kysymys. Niin juuri, hiihtämisestä.

Tänä vuonna näkyy talvikin tulevan "oikeaan aikaan". Viime vuonnahan se myöhästyi hirmuisesti. Maassa on nyt vahvasti lunta, rekikeli on mainio. Moni on jo ottanut suksensa esille ja sujauttaa reippaasti pitkin lumista latuaan. Jahka vielä järvet saavat jääpeittonsa, jahka vielä sataa lisää lunta, niin voi hiihtää järven selät ja mantereet ja metsissäkin voi sujautella suksilla tarvitsematta pelätä kompastuvansa joka kiven koloon.

Siis sukset esille kesäsäiliöistään ja reippaasti hiihtämään. Ei pidä pelätä pientä pakkasta, se vain karaisee ja vahvistaa ruumista. Kun ripeästi liikkuu, ei pakkanen pääse puremaan. Veri kiertää nopeasti, posket punoittavat, silmät säihkyvät. Tuntee vallan uuden voiman suonissaan virtaavan.

Tähän ehkä monet sanovat, ettei heillä ole sukasia eikä kunnollisia hiihtotamineitakaan ja että sellaiset maksavat paljon.

Niinpä niin, mutta tunnen useita tyttöjä, joiden rahat vallan hyvin riittävät elokuviin, kahviloihin, kaikenlaisiin ihovoiteisiin ja maaleihin, korvarengasteisiin ja ylen hienoihin vaatteisiin. He ovat kalpeita ja heikon näköisiä ja luulevat, että maalit ja voiteet tekevät heidät terveen näköisiksi. Mutta ei, sellainen on väärä luulo. Se, mikä parhaiten auttaa, on ulkoilmassa liikkuminen ja urheileminen. Lähinnä nyt talvella on hiihto sopivaa urheilua, sehän on meidän kansallisurheilumme.

Sukset eivät nyt vallan mahdottomia maksa, 100 mk.:llakin saa jo jotakuinkin hyvät. Eikä se ole paljon sen rinnalla, mikä menee noihin kaunistusaineisiin ja hienouksiin. Hiihtopuvuksi ei tarvita muuta kuin hame, villapaita ja lakki. Jalkaan hyvät ja vahvatekoiset hiihtokengät ja käsiin lapaset tai rukkaset. Niin on hiihtäjätär valmis. Jos ei pidä hameesta, voi huoletta käyttää housuja hiihtäessä. Ne ovatkin mukavat ja käytännölliset ja mikä tärkeintä, myöskin lämpimät. Siis kaikin puolin tarkoitukseen sopivat. Nykyajan "eeva" käyttääkin urheillessaan enemmän housuja kuin hametta. — Jos tekee hiihtopuvun, johon kuuluu housut ja takki, niin sopii se hyvin tehdä n. s. tuulikankaasta. Tuulikangas maksaa 11—15 mk. metriltä laadun mukaan ja on sitä saatavana useita eri värejä, joista voi valita

mieleisensä. Tuulikangas on saanut nimensä siitä, ettei tuuli pääse sen läpi tunkeutumaan. Tästä kankaasta valmistettu takki sopii hyvin pukea villapaidan päälle. Silloin ei ole pelkoa siitä, että kylmä tuuli pääsisi puhaltamaan ruumiiseen. Jos ostaa esim. 5 m. kangasta, 14 mk. metri, tulee koko puku takkineen ja housuineen maksamaan vain 70 mk., jos itse ompelee sen. Siispä se ei ole erikoisen kallis.

Kun siis nyt asianomainen "eeva" on kunnollisissa hiihtotamineissa, voi hän kiinnittää sukset jalkoihinsa ja hiihtää "kunne latu vie". Voi yksin tehdä lyhemmän retken tai sitten ottaa jonkun toverin ja evästä, voileipiä, kuumaa kahvia termospulloon, t. m. s., ja panna kaikki selkäreppuun. Kenellä on valokuvauskone, hän ottakoon senkin mukaan. Siten retki tulee monin kerroin hauskemaksi. Varsinkin talvisina sunnuntai-aamuina on ihanaa hiihdellä hohtavia hankia. Puut ovat valkeina huurteesta, lumikiteet kimaltelevat miljoonien timanttien lailla auringon säteissä. Kaikkialla vallitsee suuri rauha, luonto nukkuu talviuntaan. On kuin kulkisi satumaassa. — — —

Sitten vielä sananen mestaruuskilpailuista. Naisien 3 km. hiihdossa ovat osanottajat olleet melko vähissä. Esim. v. 1929 oli vain 2, sanoo kaksi, neitosta kilpailemasta, neidit Nieminen ja Toivanen. Missä muut? Onko meillä puute neitosista vai ovatko kaikki jo ikäloppuja? — Tämän vuoden mestaruuskilp. pidettiin Jyväskylässä. Osanottajina oli 3 jväskyläläistä neitosta ja neljäntenä mestari, nti Martta Nieminen Turusta. Muilta paikkakunnilta ei ollut naisedustajia. Suurimpana syynä voitaneen pitää poikkeuksellista talvea, jolloin ei ollut paljon tilaisuutta harjoitteluun. Mestaruuden voitti jväskyläläinen nti Katri Korhonen. Hänen aikansa 14,22 on erinomainen. Vertauksen vuoksi mainittakoon, että v:n 1929 mestarin nti Niemisen aika oli 20,30.

Hei tytöt, kuka pystyy ensi mestaruuskilpailuissa voittamaan ensi sijan? Aletaanpas harjoitella, niin että mestaruuskilp. ei tarvitse hävetä naisosanottajain vähyyttä. Olemmeko me nuoret naiset niitä vanhoja mummoja, jotka talvella istuvat uunin luona lämpimässä. Annammeko poikain sanoa "ettei niistä tytöistä ole mihinkään"? Ei, ei totisesti. Jos me naiset kerran pystymme uimaan ja juoksemaan, niinkuin Lahdessa, niin miksi emme pystyisi myös yhtä hyvin hiihtämään. Näytetäänpä, että pystymme! *Mila.*

Kiittäen kuluneesta vuodesta, toivottaa KUUROMYKKÄIN LEHTI kaikille avustajilleen, tilaajilleen ja ystävilleen RAUHALLISTA JOULUA ja ONNELLISTA UUTTA VUOTTA!

HUOMATKAA!

Tilakkaa "Kuuromyökkäinlehti" v. 1931 jo ajoissa joulukuulla tahi tammikuun alussa. Se maksaa 20 mk. vuodessa. Sitä voi tilata kaikissa posti-toimistoissa, Rautatien kirjamyymälöissä sekä suoraan toimitukselta Helsingissä. Tammikuun numeroa ei jaeta muille kuin niille, jotka ovat tilauksensa uudistaneet.

Levittääkää lehteämme hankkimalla sille uusia tilaajia.

Toimituksen osoite on: *Kuuromyökkäinlehti, Johanneksentie 4, Helsinki.*

UUDENVUODEN ONNITTELUJA

Jo useina vuosina on Ävikin vanhainkodilla ollut ilo saada lehdeessämme olleista uudenvuoden onnitte- luista sievät rahasummat avustuksena. Taas on koko maamme kuuroilla tilaisuus muistaa Ävikia lähettä- mällä uudenvuoden onnitte- lunsia lehtemme tammikuun numerossa julkaistavaksi. Onnittelu maksaa nyt kut- en ennenkin 5 markkaa ja annetaan kaikista onnitte- luista kerääntyvä rahasumma kokonaan lahjana Ävikin vanhainkodin hyväksi. Pyydämme niitä arvoisia tilaa- jiamme, jotka täten tahtovat avustaa Ävikia ja onni- tella ystäviään, lähettämään onnitte- lunsia hyvissä ajoin ennen tammikuun 7 päivää. Onnitte- lumaksu sopii lähettää yhdessä Kuuromyökkäinlehden ensivuoden ti- lauksen kanssa. Viime vuonna tuotti yhteinen onnitte- lu 1,375 mk., enemmän kuin koskaan ennen. Saa nähdä, jaksavatko Ävikin ystävät tänä kalliina aikana saada kokoon yhtä suuren summan.

(Jatk. sivulta 148)

että tämä kihlaus oli seuraus siitä Järkerin viimetalvi- sesta putoamisesta lumiselta katolta. Tälle asialle nau- roi makeasti tehtailija Lack.

Juhannuksena vietettiin Järkerin ja Margaretan häät tehtailija Lackin kesähuvilalla. Koko talo oli koris- teltu kukilla, seppeleillä ja lipuilla. Tehtailija Lack oli kutsunut häihin kaikki hienot tuttavansa ja he saa- puivat monilukuisina, naiset silkkiin, pitseihin ja hie- nöihin vaatteisiin puettuina, herrat hännystakeissa ja korkeissa silinterihatuissa. — Morsiusparin kuurot ystävät olivat myös kutsutut. Aluksi seisovivat he ulkona hiljaa keskustellen keskenään. Mutta kun vih- kiminen alkoi kutsuttiin heidät sisään kunniapaikoille papin ja vihittäväin lähelle.

Vihkimistoimitus sujui hyvin vaikka herra Lack oli edeltäpäin pelännyt osaisiko Järkeri kunnolla selviytyä siitä. Ja kun pappi sanoi "Amen", niin ampuivat eräät nuoret miehet puistossa kunnialaukauksia, niin- kuin Ruotsissa on tapana vihkiäisissä tehdä. Eräs vie- raista kohotti "eläköön"-huudon vastavihityille ja sii- hen huutoon yhtyivät kaikki koko sydämeästään.

Vieraat huvittelivat itseään koko kesäisen kauniin juhannusillan. Mutta Järker ja Margareta vetäytyivät palvelijahuoneeseen katselemaan ja laskemaan niitä hopea- ja paperirahoja, joita häävieraat heille runsaasti häälahjaksi lahjoittivat.

Sellainen on sen kertomuksen sisältö.

40 VUOTTA täyttäessään lokakuun 20 p:nä sai vaatturi *Elias Savisaari* paljon onnentoivotuksia lahjain, kukkain ja kirjeiden muodossa. Turun kuuromyökkäinyhdistykseltä, jonka varapuheenjohtajana hän on ollut monta vuotta, sai hän useat kirjoitusneuvot. Monet kuuromykät ja muuta- mat opettajat antoivat rahalahjan. Toiset toverit lahjoitti- vat hänelle kauniin kirjoituskynän ja useat opettajat hopeai- seja teelusikoita. Lokakuun 25 p:nä kutsui hra Savisaari kuuromykät ja opettajat illanviettoon Turun kuuromyökkäin- yhdistyksen huoneustoon tarjoten siellä vierailleen kahvia vehnäleipineen ja omenoita sekä mehua. Tilaisuudessa puhui hra Savisaarelle opettaja J. K. Palomaa korostaen hänen monipuolista työtään kuuromyökkäin keskuudessa. Samoin puhui hra J. Lehtimäki tunnustuksen sanoja juhlivalle hänen uhrautuvaisuudestaan kohtalotoveriansa hyväksi.

50 VUOTTA täytti marrask. 29 p:nä Kiikassa rouva *Fanny Ritala*, o. s. Sirén. Käytyään Turun kuurojen koulun jou- tui hän nuorella iällään naimisiin koh- talotoverinsa maanvilj. Vilho Ritalan kanssa Kiikkaan. Tarmokkaana, lahjak- kaana ja onnistuneena suuren perheen äitinä ja suuren talon emäntänä on hän suorittanut tärkeän tehtävän kodissaan ja perheensä keskuudessa. Suuren talouden hoito ja yhdeksän lapsen vaaliminen ja kasvattaminen ei ole ollut helppo asia kuuromyökkänaiselle, mutta Fanny Ritala on suorittanut tehtävänsä inhimillisesti katsoen loistavasti. Ritalan talo, jonka omistajissa niin mon- ta kuuroa on, on aina ollut kokouspaikka, jossa ahkerasti käy vieraita kuuroja ja kuulevia, vähävaraisia ja varakkaita. Aina siellä on kaikille ystävällinen vastaanotto ja koko koti todistaa, että talon emännys on varmoissa, hyvissä käsissä. Paljon on Fanny Ritalan osaksi tullut työtä ja huolta maal- lisen tehtävänsä täyttämässä. Mutta hänen ympärillään kasvanut ja kasvava nuori polvi on varmaan valmis keven- tämään äidin huolet kun elämän iltapuoli hänelle alkaa ruveta lähenemään. Onnittelemme!

60 VUOTTA täyttää joulukuun 23 p:nä neiti *Anna Puttila* Iitistä. Anna Puttila on kotoisin kodista, jossa syntyi ja kasvoi 4 kuuroa sisarusta. Koul- uopetuksensa sai Anna ja siskonsa Porvoon k.m. koulussa. Koulusta päästyään jäi Anna, kuten sisaruksensakin, omaan, hy- vään kotiinsa, jossa heille on riittänyt työtä kaikille yllinkyllin koko eliniäksi. Anna P. on oikea työhminen, ahkera, väsymätön, osaava ja järjestystä rakastava. Mutta mielellään ottaa Anna osaa kokouksiin, varsinkin jumalanpalveluksiin ja hartaushetkiin, kun niitä lähelle sat- tuu. Iitissä ja Lahdessa ei ole tuskin ollut yhtään k.m. kokousta, josta Anna P. olisi poissa. Tarkkaavana ja ajat- televana seuraa ja katsoo hän mitä opetetaan ja puhutaan. Hänen vakava olentonsa ja hyvä käytöksensä on varmaan hyvänä esimerkkinä monille nuoremmille kuuroille tytöille. Jumalan siunausta toivomme tuleville elämän päville!

50 VUOTTA täytti lokak. 3 p:nä emäntä *Tekla Kallio* Kiikassa. Hän on syntynyt Huitisissa ja käynyt Turun puhe- koulun.

LAHJOJA ÄVIKILLE: Kuurojen jumalanpalveluksessa Mäntässä 50 mk.

MUISTAKAA Turun kuuromyökkäinyhdistyksen rahain- keruuta oman huoneuston hankkimiseksi.

MUISTAKAA ETTÄ VUOSI PIAN PÄÄTTYY JA...

1. Taas on tullut Kuuromykkäin Lehden viimeinen numero, muistuttaen vuoden pian loppuvan.

2. Kuurot rakastavat omaa lehteään ja rientävät kilvan sitä tilaamaan asiamiehiltä ja postikonttoreista.

3. Samalla kun tilataan lehti, muistetaan myöskin oma joululehtikin ja uuden vuoden onnittelua Ävikin vanhusien hyväksi. Näin säästyy postiraha ja yhdellä kertaa saadaan kaikki asiat selväksi.

4. Nämä edistyneen kuuron kunnianvelvollisuudet täytettyä voidaan iloita siitä, että jälleen tulee vanha, rakas lehtiystävä tuomaan iloa ja lämpöä kuuron yksinäiseen elämään koko alkavaksi vuodeksi.

TURUN KUUROMYKKÄINKOULUN opettajaksi on tullut opettaja Kosti Lehtinen Oulusta marraskuun 1 päivästä lukien.

UUSIA OPPILAITA on Turun kuuromykkäinkoulun ensimmäiselle luokalle otettu yhteensä 37.

ILTAMA Ävikin vanhainkodin hyväksi pidettiin marraskuun 1 p:nä Turun kuuromykkäinyhdistyksessä. Monipuolisesta ohjelmasta mainittakoon opettaja J. K. Palomaan puhe kuuromykkäin vanhainkodeista. Samasta aiheesta puhuivat myöskin hrat E. Savisaari ja B. Kaski. Hra A. Wilkki esitti hauskaasti pilajutun. Ohjelman lopussa oli näytelmäkappale: Vanhuksen elämäntarina.

RIIHIMÄEN K.M. yhdistyksen esitelmäpäivät ja kuusijuhlaillama pidetään tammikuun 5 ja 6 päivä klo 12 päivällä Pohjoispiirin kansakoululla. Ohjelma koetetaan saada arvokkaaksi. Esitelmiä pitävät eräät tunnetut puhujat, m. m. opettaja Kierimo ja kuuromykkäinpappi Nyberg, y. m. Tervetuloa.

SEINÄJOEN kuurojenyhdistys viettää vuosikokouksensa ja sen yhteydessä joulujuhlansa tammikuun 6 p:nä Seinä-

joen yhteistalolla. Vuosikokous alkaa klo 10 ja joulujuhla klo 16 (klo 4 ip.). Ohjelmassa joulupukki y.m.

KUOPION KUUROMYKKÄINYHDISTYS viettää arvokkaan kuusijuhlan jouluk. 31 p:nä klo 6 ip. kuurojenkoululla. Maaseutulaiset ovat sydämellisesti tervetulleita kuusijuhlaan. Niitä, jotka haluavat ottaa osaa juhlaan, pyydetään lähettämään osanotto-ilmoituksen puheenjohtaja A. V. Hartikaiselle, Kuopio, Kirkkokatu 16, ennen jouluk. 25 päivää.

VIIPURIN "KUUROMYKKÄ-URHEILIJAT" toimeenpanee Joulujuhlan sunnuntaina tammikuun 4 p:nä 1931 klo 6 ip. vanhassa paikassa kaupungin keskuskansakoulussa. Ohjelma on monipuolinen ja hyvä. Tervetuloa!

JOULU-JUHLAA vietetään Turun Kuuromykkäin yhdistyksessä vanhan tavan mukaan jouluk. 31 p:nä klo 19 hauskoine ohjelmineen. Tervetuloa!

LAHDEN kuuromykkäin yhdistys viettää joulujuhlaa Seurojen kotitalolla jouluk. 27 p:nä klo 18. Ohjelma monipuolinen, näytelmäkappale y. m.

Helsingin Kuuromyökkäin Yhdistys

j ä r j e s t ä ä

Juhla-iltaman

loppiaisaattona, tammikuun 5 päivänä,
alkaan kello 7 illalla

arvokkaalla ja moni-
puolisella ohjelmalla
kesäkotinsa „Satulin-
nan“ korjausrahaston
hyväksi

Sekä oma- että vieraspaikkakuntalaiset kuu-
rot ovat tilaisuuteen tervetulleet.

HUVITOIMIKUNTA

KUL:n LIITTONĒUVOSTON KOKOUS

pidetään tulevan tammikuun 5 p:nä, loppiaisaattona
klo 14 (2 päivällä) Helsingin Kuuromyökkäin Yhdis-
tyksen huoneustossa Liisankatu 27 A.

Seuraavana päivänä, tammik. 6:nä pidetään esitel-
miä urheilusta, alkaen klo 12. Samana iltana klo 7
on vapaa seurustelutilaisuus.

Liittoballitus.

1930

Repäisevät

UUDEN VUODEN VASTAANOTTAJAISET

H:gin Kuurom. Y:n huoneustossa, Liisankatu 27 A
31 p:nä joulukuuta kello 20

OHJELMA:

Alkusanat
Samuli Sedän näkemykset „Kulista“
Pilanäytös „Päiväkirja“
V ä l i a i k a
Pilanäytös „Kahvimajassa“
Pilanäytös „Parturissa“
Humorististen varjokuvien esitys

Muuna hauskana:
Tinanvalanta
Tanssi
Huviposti
Nuolenheitto
y. m.
Lakkeja saatavana
Pääsy 10 mk.

Järjestäjä: H:gin K.m. Urheiluseura **1931**

KIITOS

Sydämelliset kiitokseni kaikille niille kuuromyökkäystävil-
leni, jotka muistivat minua onnitteluin ja sähkösanomin
50-vuotispäivänäni ja erikoisesti kiitän k.m.y. "Heffatan"
jäseniä kallisarvoisesta hopeaisesta soppakauhasta sekä Porin
k.m.y:stä taulusta.

Fanny Ritala.

R i k k a i m p a m m e

UUNO VEIKKO LINTULA,

synt. 23. 1. 11, kuoli 31. 10. 30, Oulussa,
Oulaisissa.

Syvästi kaivaten:

O m a i s e t .

TILAUSILMOITUS

Suomen Kuuromyökkäinliiton äänenkan-
nattajan *Kuuromyökkäin Lehden* 36 vuosik.
tarjotaan täten tilattavaksi v:lle 1931.

Jo 35 vuoden aikana ovat Suomen kuu-
romykät tottuneet tilaamaan ja lukemaan hei-
dän oman Liittonsa julkaisemaa äänenkan-
nattajaa *Kuuromyökkäin Lehteä*. Liiton kes-
kushallitus on päättänyt julkaista sitä taas
ensi vuonna saman kokoisena ja saman
hintaisena kuin tänäkin vuonna. Lehti il-
mestyy siis runsaasti kuvitettuna kerran
kuussa 12-sivuisena. Joitakin laajennettuja
16-sivuisia juhlanumeroita julkaistaan esim.
joulun, pääsiäisen, helluntain y.m. juhlain
johdosta.

Kuuromyökkäin Lehden ohjelma on sen
lukijoille entuudestaan tunnettu. Se sisäl-
tää opettavia ja huvittavia kirjoituksia kuu-
roja ja heidän omaisiaan ja ystäviään var-
ten. Se koettaa levittää tietoja kuuoroista ja
heidän harrastuksistaan laajoihin piireihin.
Se sisältää uutisia maamme Kuuromyökkäin-
liiton ja sen haaraosastojen toiminnasta.
Erityisessä *ulkomaa osastossa* tullaan selo-
tamaan tärkeimmistä tapauksista suuren
maailman kuuorojen keskuudessa. *Urhei-*
lulle omistetaan lehdessämme edelleenkin
erikoista huomiota ja seurataan kuuromy-
kkäin urheiluharrastuksia koti- ja ulkomailla.
Helsingin kuuromyökkäinyhdistyksen nais-
kerhon puheenjohtaja, rouva Iida Mouton,
on luvannut huolehtia siitä, että lehteem-
me tulee *kodin hoitoa* ja yleensä *kuurojen*
naiisten asemaa koskevia tietoja. Lehtem-
me avustajakuntaan on meillä onni lukea
samat kunnioitettavat henkilöt, kuuoroja ja
heidän opettajiaan, kuin ennenkin.

*Lehden tilaushinta pysyy entisellään,
20 mk. vuodessa.*

Lehteä saa tilata kaikissa postikonttoreis-
sa maalla ja kaupungeissa, asiamiehiltäm-
me, tai suoraan toimitukselta, osoite:
*Kuuromyökkäin Lehti, Johanneksentie 4,
Helsinki.* Kuuromyökkäinkoulujen oppilaat
saavat lehden 5 markalla vuodelta kun tilaus
tehdään yhteisesti koulun johtajan tahi jon-
kun opettajan kautta.

*Pyydämme arv. tilaajiamme uudistamaan
silauksensa ajoissa.*

Toimitus:

Huugo Nyberg.

Rurik Pitkänen.